

Camellia

8

名
門
嫡
后

เจ้าหละ
บุตรสาว
อันดับหนึ่ง
ของ
ตระกูล!

繁多 ฟานตั่ว เซียน
มณฑิรา ภาทอง แปล
白岫 ไปซิว วา

บทที่ 241 ความผันผวน

แทบไม่ต้องคิด นางได้ยินเจียงฉีเจิงพูดเปิดใจกับชีวเฟิงแล้ว!

แม้ไม่รู้ว่าทำไมทั้งสองจึงไม่คุยกันที่เรือน แต่กลับออกจากงานเลี้ยงครอบครัวยุกัน...แต่เนี่ยยังไม่ใช่เรื่องสำคัญ ปัญหาอยู่ที่ว่าเดิมทีชีวเย่หลันคิดจะเดินย่องออกไป แต่ชีวเฟิงหุติ ได้ยินเสียงนาง “ใคร!”

“...ข้าออกมาตามหาน้องชิน” พอเป็นอย่างนี้นางจึงหันหลังกลับ ทำเหมือนเฟิงเดินผ่าน ถ้ามชีวเฟิงซึ่งก้ำวซำๆ ออกมาจากภูเขาจำลอง “เจ้าสองคนเห็นนางไปทางไหน”

“น่าจะกลับไปที่เรือนพัก อยู่ทางโน้น” เจียงฉีเจิงกำลังร้องให้อยู่ จึงไม่ลุกขึ้นมาให้เห็นหน้า ได้แต่อยู่หลังภูเขาจำลอง พูดเสียงดังขึ้นเพื่อบอกนาง “เจ้าเดินไปตามทางนี้จนสุด พอเห็นประตูก็เข้าไป ถ้ามคนใช้ก็ได้”

ชีวะเย่หลันชอบใจทั้งสอง แล้วกึ่งวิ่งกึ่งกระโดดออกไปอย่างเร่ร่อน...ไปตามทิศทางที่เจียงฉีเจิงบอก พอไปถึงประตูถามยามรักษาการณ์ ก็มาถึงที่เรือนพักของซินฟู่ปิง ยังไม่ทันเข้าไป ก็ได้ยินเสียงร้องไห้เบาๆ และเสียงหญิงรับใช้เตือน

“น้องซิน” นางคิดครุ่นหนึ่ง แล้วลงตะโกนเรียก เสียงร้องไห้ข้างในเงียบลง ผ่านไปครู่หนึ่งมีสาวใช้ออกมา “ฮูหยินน้อยสับสนแล้ว เวลานี้ คุณหนูบ้านข้าไม่อยากพบใคร หวังว่าคงเข้าใจ”

“เจ้าช่วยไปบอกด้วย เรื่องที่เกิดขึ้นในงานเลี้ยงเมื่อครู่ไม่ใช่เป็นอย่างที่นางไต้ยิ่น ข้ากับพี่สะใภ้สับสนอยู่ใกล้ๆ เห็นอย่างชัดเจน เกรงว่านางจะเข้าใจผิด จึงเข้ามาบอก” ชีวะเย่หลันเข้าใจสภาพจิตใจของซินฟู่ปิงเวลานี้ นางเสียใจอยู่ก่อนแล้วที่ถูกท่านยายบีบให้แต่งงานกับคนที่นางไม่ชอบ เวลานี้ยังถูก “ไล่” ออกจากงานเลี้ยงครอบครัวท่านยายอีก...

แค่ปัดจอกเหล้า แสดงว่าเด็กผู้หญิงคนนี้อำนาจถึงส่วนรวม ถ้าเป็นเจียงฉีหยุนกับเจียงฉีเซิง ไม่แน่อาจจะถึงกับคว่ำโต๊ะ โวยวายก็เป็นได้

...แน่นอนหม้ออินอินคงคาดไว้แล้วว่าชินฟูปิงจะแสดงออก
อย่างนี้ จึงกล้าปิดเบือนคำพูดเอาใจใส่เจียงหย่าหลัน

ถ้าชินฟูปิงเหมือนเจียงฉีหยุนเจียงฉีเซิงพอถูกรังแกก็
โววายไม่คำนึงถึงอะไร หม้ออินอินหรือจะกล้าหลอกนาง

เวลานี้ชินฟูปิงไม่โววาย พอได้ยินสาวใช้เอาคำพูดของ
ชีวเย่หลันมาบอก จึงยิ้มอย่างขมขื่น “เจ้าไปบอกพี่สะใภ้สิบเก้า
ถ้าเป็นอย่างที่พูด ข้าพอจะเดาออกกว่าความจริงเป็นอย่างไร ถ้า
ข้าเปิดเผยออกมาแล้วจะทำอะไรได้ หม้ออินอินเป็นหลานสาว
แท้ๆ ของป้าสะใภ้ เป็นภรรยาเอกของพี่สิบสาม แค่คำพูดไม่กี่
คำนางจะถูกหย่ากลับบ้านหรือ เปิดเผยแล้วทุกคนพอใจ แต่กลับ
ทำให้ป้าสะใภ้ไม่พอใจ! เรื่องนี้ถือว่าจบแล้วนะ ข้าไม่สบายใจ
ไม่อยากพบพี่สะใภ้สิบเก้า ความหวังดีของนางข้ารับไว้แล้ว
ขอภัยที่ไม่ได้ต้อนรับ”

สาวใช้รับคำออกมาพูดกับชีวเย่หลันอย่างละเอียด แล้ว
ขอภัย

“ในเมื่อน้องชินไม่สบายใจ ข้าก็ไม่ว่าอะไร พวกเจ้า
ระวังหน่อย อย่าทำให้นางลำบากใจ” ชิวเย่หันถอนหายใจ
กำข้อมือสามคำ แล้วหันหลังจากไป

เนื่องจากเป็นห่วงว่ากลับไปแล้วชิวเฟิงกับองค์หญิงจะยัง
อยู่ที่ภูเขาล่อง ถ้าพบหน้าจะอึดอัดใจ จึงเลือกเดินทางอื่น

ขณะกลับมาที่ห้องโถงใหญ่ นางประหลาดใจที่ชั่วเวลา
ครู่เดียวก็มีคนแยกย้ายออกไปแล้ว เหลือไม่กี่คนที่อยู่จัดการ
ปัญหา เจ้าภาพที่ยังไม่ไป นอกจากเหอสู่ยจินซึ่งอยู่เพื่อควบคุม
การจัดการปัญหา ยังมีเจียงหย่าเหิงซึ่งรอนางอยู่ และเจียง-
หย่าซวงซึ่งรอชิวเย่หลัน

พี่ชายน้องชายคู่นี้ยืนคุยกันที่ทางเดิน สิ้นหน้าหนักใจ

พอเห็นชิวเย่หลันเข้ามา เจียงหย่าเหิงก็พูดขึ้น
“น้องสะใภ้มาแล้ว เจ้าสองคนกลับไปเถอะ”

“เรื่องทางนี้รับทวนพี่สืบสี่กับพี่สะใภ้สืบสี่ละ” เจียงหย่าซวง
กับภรรยาพูดกับเขาตามมารยาทอีกสองสามคำ แล้วบอกลา

พอเดินออกห่าง ชิวเย่หลันก็ถามด้วยความสงสัย “ทำไมงานเลี้ยงเลิกเร็วอย่างนี้”

“จู่ๆ ท่านปู่ก็เป็นลมล้มลง” แม้เป็นเวลากลางคืนแสงสว่างก็ไม่อาจปิดบังสีหน้าสดของเจียงหยาชวง “งานเลี้ยงจึงดำเนินต่อไปไม่ได้”

ชิวเย่หลันประหลาดใจ “เป็นอย่างนี้ได้อย่างไร หมอว่าอย่างไรบ้าง”

“หมอเข้าไปแล้วยังไม่ออกมา” เจียงหยาชวงถอนหายใจพูดเสียงเบาลง “ยัง 모르ว่าเป็นปัญหาใหญ่ไหม อย่าเพิ่งพูดออกไป...ท่านย่าให้ท่านป้าสะใภ้ใหญ่ ท่านป้าสะใภ้สามไปบอกคนใช้ให้ปิดปากเงียบ ส่วนพวกเราให้กลับบ้าน ถ้าอยู่รอฟังข่าวด้วยกัน เกรงว่าสายลับจะรู้ร่องรอย”

“เข้าใจแล้ว!” ชิวเย่หลันม้มปาก “แล้วทางท่านปู่...ท่านย่าเป็นคนดูแลใช่ไหม”

“ท่านลุงใหญ่กับท่านลุงสามรู้สึกว่ ในเมื่อไม่ยากให้คนนอกรู้ต้นสายปลายเหตุ คนที่ทำงานจึงลาไม่ได้” เจียงหยาชวง

พูดราบเรียบ “โชคดีที่พี่สืบทอดกับจิ้งจวี่ไม่ได้ออกไปทำงาน ได้เปลี่ยนเวอร์ชันท่านย่า”

เจียงจิ้งจวี่เป็นคุณชายหลานคนโตของตระกูลเจียง บุตรชายของโด้วซือ อายุมากกว่าเจียงฮุยจื่อหนึ่งปี ปีนี้สืบทอดเนื่องจากมั่งมันจะเข้าสอบรับราชการ จึงยกตำแหน่งราชการ ภายใต้อำนาจของท่านพ่อให้น้องชายลูกอนุ เวลานี้จึงไม่ได้ทำงาน สามารถไปไหนมาไหนได้อย่างอิสระ

ส่วนเจียงหยางกลับไม่มีใครใส่ใจ...

“เช่นนั้นพຼ່งนี้เจ้าต้องไปทำงานกับองค์ชายเจ็ด ไซ่หรือไม่” ชิวเย่หลันขมวดคิ้ว ถ้าไม่พูดถึงความสำคัญของ ฉินกั๋วกงต่อฝ่ายสองเฮา เฉพาะแต่ความรู้สึกที่เขามีต่อเจียง-หยางซึ่งเป็นผู้หลานที่เลี้ยงดูมาจนโต พอเขาเป็นลมไปไม่รู้ว่าเป็นอะไร คิ่ฉินเจียงหยางจะนอนหลับได้อย่างไร

นอนไม่หลับ พຼ່งนี้ยังต้องช่วยองค์ชายเจ็ดจัดการงาน แต่งงาน ยังต้องปิดบังเรื่อง...แม้เขาสุขภาพดี วันสองวันพอจะทนไหว แต่ถ้าฉินกั๋วกงยังคงป่วย...

นางคิดต่อไปเรื่อย ๆ จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงหย่าชวงพูดขึ้น
“พรงนี้เข้าไปบอกท่านยา ให้เจ้าเข้าวังที่ประทับชั่วคราวกับน้องชิน
ไปพักในวังสักกระยะหนึ่ง”

ชีวเย่หลันตะลึง “เข้าวังที่ประทับชั่วคราวหรือ ท่านปู่ของ
สามีลัมป่วย ข้าเป็นหลานสะใภ้ไม่สะดวกที่จะเข้าไปดูแลที่ห้อง
ใน แต่ไปพักในวังที่ประทับชั่วคราว...คงไม่เหมาะ แม้ตระกูล
เจียงต้องการปิดข่าวไม่ให้แพร่ออกไปข้างนอก แต่ความซบซ้อน
ซ่อนเงื่อนของตระกูลเจียง ในบ้านของตนก็ยังถูกนิินทา”

แม้นางไม่กลัวถูกนิินทา แต่ก็ไม่อยากให้คนเอาไปพูด

“ถ้าเจ้าไม่เข้าวัง จะบอกท่านอาสี่อย่างไร” เจียงหย่าชวง
พูดเสียงเคียด “แน่นอนว่าตระกูลเรามีลู่ทาง ถ้าจะส่งข่าวให้
ท่านอาสี่ ก็ได้แต่ส่งเป็นลายลักษณ์อักษร ต้องมีคนไปอธิบายให้
ท่านอาสี่รู้อย่างละเอียด ท่านอาสี่จะได้ไม่วิตก ให้คนอื่น
ถือโอกาสรุก เรื่องอย่างนี้จะมอบหมายให้คนทั่วไปได้อย่างไร
ให้เจ้าไปจึงจะวางใจ”

ชีวเย่หลันล้งเล “เช่นนั้นข้าเข้าวังก็ได้ แต่เหตุใดต้องพัก
ที่นั่น” ไม่ใช่ว่านางอยากอยู่เรือนพักเพื่อดูแลเงินกั้วกงอย่าง

ใกล้ชิด แม้เจียงฮองเขาจะตามใจคนครอบครัวเดิมแค่ไหน แต่วังก็ยังเป็นวัง อย่งไรก็อยู่ไม่สบายเท่าบ้านของตน

“ประการแรกครั้งนี้ไม่รู้ของท่านปู่จะฟื้นเมื่อไหร่ ฟื้นแล้วสภาพเป็นอย่างไรก็พูดยาก เจ้าฟักที่วังประทับชั่วคราว ครอบครัวจะได้ถือโอกาสส่งของให้เจ้าและส่งข่าวด้วย ส่วนเจ้าได้เข้าเฝ้าท่านอาสี่ทุกวัน ไม่ต้องส่งคนเข้าวังไปเข้าเฝ้าท่านอาสี่บ่อยๆ ทำให้คนสงสัย”

เจียงหยาชวงอธิบายเบาๆ “ประการที่สองเมื่อคืนท่านปู่เป็นลมกะทันหัน คนในห้องโถงเห็น แม้ท่านย่าจะรีบให้คนเข้าควบคุมสถานการณ์ แต่เจ้าก็รู้ วันนี้เป็นงานเลี้ยงในครอบครัว มีคนใช้มากมาย ที่นี้เป็นเรือนพัก ไม่ใช่จวนกั้วกง! คงจะปิดไม่อยู่ หากปิดไม่อยู่ จะกระทบต่อพวกเราอย่างรุนแรง! ต้องเตรียมการให้ดี!”

ซิวเย่หลันเข้าใจที่เขาพูด “เจ้าหมายถึงบอกคนภายนอกเป็นนัยว่า ตระกูลเราแต่ละบ้านมีแผนของตัวเอง ถึงกับขัดแย้งกัน เพื่อให้พวกนั้นลังเลใช่ไหม” ถ้าคนภายนอกรู้ว่าจินกั้วกงล้มป่วย ในฐานะหลานชายที่จินกั้วกงรักที่สุด รุ่งเช้าภรรยาของเจียงหยาชวงยังหาข้ออ้างไปอยู่กับเจียงฮองเขาในวังที่ประทับ

ชั่วคราว คงมีคนคิดว่าเจียงหยาชวงเห็นท่านปู่อาการไม่ดี รีบร้อนจะตั้งสองเฮามาเป็นพวก เพื่อต่อต้านบรรดาลุงและอา

“ใช่!” เจียงหยาชวงพยักหน้า “ท่านปู่เป็นเสาหลักของครอบครัวเรา แม้แต่ท่านอาสี่ ถ้าไม่มีปู่แนะนำอยู่เบื้องหลัง คงยากที่จะต้านทานกู๋ไทเฮา! ถ้าท่านปู่จากไป ฝ่ายเราก็เหมือนมังกรหัวขาด ฝ่ายไทเฮาย่อมถือโอกาสจู่โจม! แม้ตระกูลเราจะได้สมญาว่าเจียงกิงราชสำนัก หลายปีมานี้ได้สั่งสมทรัพย์สินไว้! ถ้าบิ๊บทระกูลเราให้หมดหนทางจริงๆ ไม่พูดถึงเรื่องอื่น เฉพาะแต่กองทัพสยบอู๋ตรยังจะอยู่ภายใต้การควบคุมของท่านพ่อหรือ”

“เพื่อไม่ให้ตนรับเคราะห์จากการต่อสู้ดิ้นรนหลังฉินกั้วกงจากไป หลายคนจึงเลือกที่จะนั่งอยู่บนภูตู่เสือกัดกัน...แต่ว่า!”

ซิวเย่หลันขมวดคิ้ว “เกรงว่าไทเฮาจะไม่ลังเล”

เจียงหยาชวงมองดูนาง “เรื่องนี้สำคัญมาก หากไทเฮายังไม่มั่นใจ จะกล้ำลงมือเด็ดขาดหรือ!”

ก็ใช่!

การชิงอำนาจระหว่างไทเฮากับฮองเฮา คนที่เป็น
แกนกลางอย่างแท้จริงคือไทเฮากับฉินกั๋วก่ง ทั้งสองฝ่ายสร้าง
พันธมิตรโดยอาศัยการแต่งงาน เพื่อร่วมมือกันควบคุมในและ
นอกราชสำนัก จนสุดท้ายฝ่ายหนึ่งก็ทำให้พระโอรสได้ครอง
บัลลังก์และมีโอกาสกุมอำนาจทางการเมืองสามสิบกว่าปี อีก
ฝ่ายหนึ่งอาศัยสภาพเช่นนี้ขยายกำลังของตนให้เติบโตใหญ่ สร้าง
ภาพของ ‘เขยตระกูลเฉา’ ให้เป็น ‘เสาหลักของบ้านเมือง’ ‘เจียง
กั๋วราชสำนัก’ เป็นการร่วมมือที่ราบรื่นทำให้ต่างฝ่ายต่างได้
ผลประโยชน์ตามต้องการ

ต่อมาเกิดการแตกแยกขัดแย้งกัน ผลัดกันแพ้ผลัดกัน
ชนะไม่มีใครเหนือกว่าอย่างเด็ดขาด...คู่ต่อกรอย่างนี้ ฎไทเฮา
หรือจะกล้าเชื่อว่าถ้าเขาบอกว่าป่วยก็คือป่วย ปลอ่ยให้พระนาง
ชนะอย่างง่ายดาย

ยิ่งฉินกั๋วก่งสุขภาพแข็งแรงมาตลอด ถ้าไทเฮาทรงรู้ข่าว
นี้ แรกสุดคงไม่ใช่ดีพระทัย แต่ทรงคิดว่าเป็นกับดัก!

“แผนยื้อเวลา...คงต้องใช้วิธีนี้ละ!” ชิวเย่หลันพยักหน้า
อย่างเงิบๆ ถอนหายใจยาวในใจ “อย่างที่ว่าอย่าเพิ่งด่วนดีใจ
เรื่องเซวียนงิ่งอิงเมื่อก่อน เดิมทีคิดว่าสวรรค์ส่งตัวช่วยมาให้ แต่

กลับไม่มีผลต่อการชิงตำแหน่งไท่จื่อเลย! นี่ก็ไม่ถึงว่าช่วงเวลาสำคัญอย่างนี้ฉันก็กังวลจะเป็นลม ด้วยเล่ห์กลของเซวียซ่าง ถ้าฝ่ายฮองเฮาตกเป็นรองในการชิงตำแหน่งรัชทายาท เขาคงไม่ออกหน้ามาขวาง คงลี้มัญญาที่เคยให้ไว้

นางเป็นห่วงว่าอาการป่วยของฉันก็กังวลจะทำให้พ่ายแพ้ในการชิงตำแหน่งรัชทายาท เนื่องจากฐานะนำของฉันก็กังวลในฝ่ายฮองเฮา และเพราะอาการป่วยของเขาไม่มี恙มาก่อน ทำให้ฝ่ายฮองเฮาทำอะไรไม่ถูก

“ข้าไม่ยอมรับเคราะห์แทน...ทำอย่างไรดี!” ชิวเย่หลันครุ่นคิดหาทางรับมืออย่างเร่งด่วน ความผันผวนเวลานี้ เป็นเรื่องที่กะทันหันที่คาดไม่ถึงที่สุดและน่ากลัวที่สุดตั้งแต่ทะลุมิติมาในภพนี้ การชิงตำแหน่งรัชทายาทแต่ไหนแต่ไรเป็นเรื่องของการต่อสู้อย่างเอาเป็นเอาตาย หากพ่ายแพ้ โทษทัณฑ์ที่จะได้รับอย่างเบาที่สุดคือถูกฆ่ารัดคอ

“อีกอย่างหนึ่ง ถ้าท่านอาสี่มีเวลา เจ้าคุยเรื่องพีสะไ้แปดให้ท่านอาสี่ฟังหน่อย ดูว่าท่านอาสี่จะหาเวลามาเตือนพีแปดได้ไหม ข้าเคยบอกท่านอาสี่ไว้ แต่ครั้งนี้โจวอ๋องเป็นคนจัดการเรื่องพักร้อน ท่านอาสี่เกรงว่าเขาจะรับคำสั่งจากไท่เฮาถือ

โอกาสทำอะไรลงไป และยังต้องแนะนำองค์ชายเจ็ด งานยุ่งจน
ปลีกตัวไม่ได้ ไม่มีใจจะคิดเรื่องอื่น”

เจียงหยาชวงนวดหว่างคิ้ว ถอนหายใจพลางพูดแทรก
นาง “พี่แปด...ยังกลัวท่านอาสี่อยู่บ้าง”

ซิวเย่หลันตั้งสมาธิ พยักหน้า “เรื่องพี่สะใภ้แปดขำลึ่มไป
เลย แล้วยังมีเรื่องอื่นอีกหรือไม่”

“กับน้องซินถ้ามีโอกาสก็ช่วยเตือนนางด้วย ถ้าพบองค์-
ชายเจ็ด ก็หาทางให้ทั้งสองได้อยู่ด้วยกันตามลำพัง แล้วรายงาน
ความดีของนางให้องค์ชายเจ็ดฟังมากหน่อย ยังต้องอยู่กันไป
ตลอดชีวิต ถ้าอยู่ด้วยกันแต่ตัว ใจต่างคนต่างคิดคงไม่ดีแน่...”
เจียงหยาชวงครุ่นคิดครู่หนึ่ง แล้วบอกต่อ “อีกอย่าง ถ้าเจอคน
ฝ่ายไทเฮามาสืบ เจ้าเตือนน้องซินด้วย อย่าให้ใครมาหลอก
ถาม!”

“เดี๋ยวนะ! ขำกับน้องซินเข้าวังไปพัก ด้วยเหตุผลอะไร”
ซิวเย่หลันกำลังจะพยักหน้า จู่ๆ ก็นึกถึงเรื่องนี้ รีบถาม

เจียงหยาชวงว่า “เรื่องนี้ไม่มีอะไร ท่านอาสี่ต้องการให้
องค์ชายเจ็ดเลือกภรรยา เรื่องนี้ไม่ใช่ความลับอะไร ท่านอาสี่

ชอบน้องชิน จึงให้นางเข้าวังไปพัก เพื่อสังเกตดู และจะได้
ใกล้ชิดกับองค์ชายเจ็ด ดูว่าทั้งสองมีวาสนาต่อกันไหม...น้องชิน
กลัวขัดเขิน ยืนยันให้เจ้าไปเป็นเพื่อน...ข้ออ้างทำนองนี้เจ้าคิดดู
ก็แล้วกัน”

เขาแววตาครุ่นคิด “สรุปแล้วก็คือให้คนภายนอกกระแวง
สงสัย ไม่แนใจ!”

อย่างนี้จึงจะช่วงชิงเวลาช่วงชิงโอกาสเพิ่มขึ้น ให้คน
ตระกูลเจียง รวมทั้งฝ่ายฮองเฮาริบเร่งปรับนโยบายและแผนการ
จะได้มั่นใจในสถานการณ์ที่ไม่มีฉันทักวัก!

แน่นอนว่า ถ้าให้ดีที่สุดคือฉันทักวักแค่ป่วยเล็กน้อย

ปัญหาอยู่ที่ว่า...ถ้าแค่ป่วยเล็กน้อยจะเป็นลมต่อหน้า
ผู้คนหรือ

บทที่ 242 ต้าไปทำให้เกิดคลื่นไต้หน้า

คืนนี้เจียงหยาชวงพออาบน้ำเสร็จ ร่วมรักกับภรรยาตามปกติ แล้ว ก็นอนไม่หลับทั้งคืน แทบจะเงี่ยหูฟังเสียงเคลื่อนไหวข้างนอก รอให้คนใช้เข้ามารายงานผลการตรวจของหมอ

แต่รอจนดึกก็ยังไม่มีคนมารายงาน ในใจของเขารู้สึกหนักอึ้ง

ก่อนฟ้าสว่างช่วงเวลาที่มืดมิดที่สุด เจียงหยาชวงได้ยินเสียงซู่ซ่าดังแว่วมาจากนอกหน้าต่าง เป็นเสียงละอองฝนตกกระทบใบกล้วย ดังอ่อนหวานนุ่มนวล ปกติเขาจะฟังอย่างผ่อนคลาย แต่เวลานี้กลับรู้สึกกระวนกระวายขึ้นมาทันที

เขาอดไม่ได้ค่อยๆ ปล่อยขีวเย่หลันซึ่งหลับสนิทในอ้อมแขนออก แล้วเดินออกไปสวมเสื้อ อาศัยความมืดไปที่เรือนของฉินกั๋วกง ถ้ามัวครวญด้วยตัวเอง

เวลานี้ฟ้ามืดมิด โคมไฟตามทางเดินจุดอยู่ แต่ส่องสว่างไม่ไกล แสงสลัว มืดมัวหนักอึ้ง

ด้วยความรู้สึกมีดมัวหนักอึ้ง เจียงหยางชวงคารวะซูหยินเถา ที่ออกมาจับ เขาสะกดความรู้สึกหวาดหวั่น ถ้ามถึงอาการป่วย ของฉินกั๊วกง โชคดีที่ซูหยินเถาพูดออกมาคำแรกว่า “ไม่เป็น อันตรายถึงชีวิต อีกไม่กี่วันก็ทำงานได้”

แต่ไม่สบายใจทีเดียวเพราะ “หมอหลวงบอกว่า เป็นผล การตรวจของวันนี้เท่านั้น ต้องให้ท่านปู่ของพวกเจ้ากินยา สองวัน ค่อยตรวจอีกครั้ง จึงจะมั่นใจ”

“ท่านปู่ไม่เป็นไรก็ดีแล้ว!” เจียงหยางชวงถอนหายใจอย่าง โลงอก แล้วจึงพูดเรื่องที่จะให้ชินฟูปิงกับชิวเย่หลันเข้าไปพักใน วังด้วยกัน

ซูหยินผู้เฒ่าไม่ได้คิดอะไรก็รับคำแล้ว และยังให้ข้าหูไปที่ เรือนพักฤดูร้อนของจวนจีเป่ยโหว บอกซูหยินโอว

ความจริงแล้วซูหยินโอวไม่สนับสนุนให้ชินฟูปิงกับ ชิวเย่หลันเข้าวังในช่วงเวลาอย่างนี้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการเข้าไป พัก

แม้นางเข้มงวดกับผู้เยาว์เป็นพิเศษ แต่กลับให้ความ เคารพสะกั่มาก เพื่อไม่ให้สะกั่เสียหน้า จึงอนุญาต

ส่วนท่านย่าของชินฟูปิงไม่ชอบเคลื่อนไหวย้าย พักที่เรือนเดิมในเมืองหลวงตลอดปี ถึงจะร้อนหรือหนาวก็ไม่ยอมย้ายไปไหน แต่ฮุยอินผู้เฒ่าตระกูลชินคนนี้สนับสนุนให้ชินฟูปิงไปพักร้อน เหตุผลเพราะรักหลาน ความจริงก็คืออยากให้ชินฟูปิงใกล้ชิดกับครอบครัวของตาซึ่งโดดเด่นมาก แม้สะใภ้ไม่อยู่เมืองหลวง ถ้าเกิดเหตุยังสามารถขอร้องตระกูลเจียงผ่านหลานสาวได้

เมื่อก่อนชินฟูปิงมาเขาตีจี้กับหมี่ชื่อป้าสะใภ้ ปีนี้ถูกหมี่อินอินกีดกัน นางจึงไม่อยู่กับหมี่ชื่อ ครั้งนี้มากับฮุยอินโอว เชื้อฟ่งคำพูดของฮุยอินผู้เฒ่า

เวลานี้ฮุยอินโอวรับปากให้นางเข้าไปพักในวังที่ประทับชั่วคราว ไม่ว่าชินฟูปิงยินยอมหรือไม่ ก็ต้องจัดข้าวของ

ชีวเย่หลันพอได้รับอนุญาตจากสามีก็ไปหาเถาซือ่น้อย กับเซิ่งซือ่ส่วย แล้วเอาเครื่องประดับชุดหนึ่งไปหาเหอซือ่จินขอให้นางช่วยดูแลพี่สะใภ้ทั้งสอง พอจัดการที่เรือนพักทางนี้แล้วก็นำถุงสัมภาระที่เตรียมไว้ เดินทางไปยังวังที่ประทับชั่วคราวพร้อมกับชินฟูปิง

เหมือนตอนอยู่เมืองหลวง ผู้หญิงตระกูลเจียงเข้าวังได้
อย่างราบรื่นเหมือนเข้าบ้านของตนเอง

ขณะที่ทั้งสองเข้าเฝ้าฮ่องเฮา เจียงหยาชวงได้ส่งข่าวมา
ล่วงหน้าแล้ว เจียงฮองเฮาพอให้ทั้งสองลุกขึ้น ก็ตรัสทันทีว่าที่
พักของทั้งสองจัดไว้เรียบร้อย เนื่องจากชินฟูปingsih หน้าไม่ค่อยดี
สภาพจิตใจก็ไม่ได้ ฮองเฮาให้นางกำนัลพาไปจัดข้าวของ เหลือ
ชีวิตเย่หลันไว้พูดคุย เรื่องใหญ่ที่สุดคืออาการป่วยของฉินกั๋วกง
“ได้ยินว่าเมื่อวานเป็นลม ทำไมถึงเป็น เวลานี้เป็นอย่างไร”

ชีวิตเย่หลันรู้ว่าฮองเฮาไม่แสดงออกทางสีพระพักตร์ แต่
พระทัยคงเป็นห่วงมาก รีบทูลเรื่องที่เจียงหยาชวงบอกตนอย่าง
ละเอียด

เจียงฮองเฮาทรงได้ยิ่ก็ครุ่นคิดอยู่นานแล้วตรัสขึ้น
“เช่นนั้นก็...ผลการตรวจไม่แน่ว่าจะชัดเจน ต้องรอสองวันจึงจะ
แน่ใจ”

“เท่าที่ท่านยาบอกสิบเก้า เป็นอย่างนี้เพคะ” ชีวิตเย่หลัน
ทูลตอบอย่างนอบน้อม

“เช่นนั้นยังไม่พูดเรื่องนี้อีก” เจียงฮองเฮาปล่อยวางได้
รีบเปลี่ยนเรื่องสนทนา “พูดเรื่องฟูปิงเถอะ เป็นอย่างไรหรือ
ก่อนหน้านี้ข้าให้เจ้ากลับไปบอกนางว่า ทำใจให้สบายพักผ่อนให้
ดี ทำไมที่ผ่านมามีเด็กคนนี้ได้ดีขึ้น แต่ดูห่อหุ้มมาก”

“เมื่อวานตอนงานเลี้ยง พี่สะใภ้สิบสามพูดุญแด่ให้ไกรธ
ถึงกับวิ่งไปร้องไห้ที่เรือน” ชิวเย่หลันสีหน้าจ่นใจ “หม่อมฉันตาม
ไปพูดหวานล้อมอยู่ข้างนอกตั้งนานก็เข้าเรือนไม่ได้...คิดว่าคง
เสียใจไปทั้งคืน ตอนมาเข้าเฝ้าของเฮา ยังไม่ดีขึ้น”

ฮองเฮาทรงไต่ยินแล้วปวดพระเศียร “เมื่อก่อนเด็กคนนี้
เข้าใจเหตุผล และไม่ใช้คนอ่อนแอ! ทำไมแม้แต่คำพูดของ
พี่สะใภ้สิบสามก็ทนไม่ไหว”

ชิวเย่หลันพยายามแก้ตัวแทนชินฟูปิง “พี่สะใภ้สิบสาม
เป็นหลานแท้ๆ ของอาสะใภ้หุก เมื่อวานตอนงานเลี้ยง ผู้อาวุโส
ของครอบครัวก็อยู่ น้องชินไม่ยากให้คนอื่นพลอยเสีย
ความรู้สึกไปด้วย ได้แต่สะกดใจ นางไม่ได้ทำให้ใครไม่พอใจ จู่ๆ
พี่สะใภ้สิบสามก็มาแด่ให้ไกรธ จึงรู้สึกไม่สบายใจ...”

ชีวะเย่หลันรับคำ แล้วทูล “สืบแก้บอกว่า น้องชินอยู่ในวัง ถ้าได้พบกับองค์ชายเจ็ด...”

“เรื่องนี้ข้าจัดการให้!” เจียงฮองเฮาทรงพยักพระพักตร์ ขณะที่กำลังจะตรัส องค์หญิงหย่งฝูก็เดินย่องเข้ามา ร้องเรียก “พระมารดา” จากนั้นก็หันไปยิ้มให้ซิวเย่หลัน “พี่สะใภ้สิบก้ามาพอดี ข้าว่าดอกไม้ในสวนข้าไม่สวย จะให้คนเปลี่ยนใหม่ แต่จะเอาอะไรไปปลูกก็ยังตัดสินใจไม่ได้ เจ้าไปช่วยข้าดูหน่อยได้ไหม”

เจียงฮองเหาตามใจพระธิดามาตลอด พอได้ขึ้นก็ปล่อย
ชีวเย่หลันไป “ถ้าเช่นนั้นเย่หลันเจ้าไปกับหย่งฝูเถิด”

ขณะทูลลาออกไป ชิวเย่หลันถามองค์หญิงหย่งฝู “องค์หญิง
อยากเปลี่ยนเป็นดอกอะไร”

“เข้าใจเรื่องนี่ แค่ออ้ออ้างเรียกเจ้าออกมา” นึกไม่ถึง
ว่าองค์หญิงหย่งฝูจะหันมาทำหน้าทะเล้นกับนางแล้วหัวเราะว่า
“มีเรื่องจะบอกเจ้า เจ้ารู้ไหมท่านย่าข้าวางแผนให้พี่นางผิง
แต่งงานกับค่วงชิงอู่”

ชิวเย่หลันพูดอย่างงุนงง “เอ่อ...แล้วเรื่องนี้เกี่ยวอะไรกับ
ข้า” ถ้านางไม่รู้เรื่องนี้ จะแนะนำให้องค์ชายเจ็ดไปจัดการงานแต่ง
หรือ หรือว่าเกิดพลิกผันขึ้นมา

องค์หญิงหย่งฝูเอียงหน้ามามองนาง “แต่เวลานี้ญาติ
พี่น้องของเจ้ากำลังคบกับค่วงชิงอู่...ข้ารู้ว่าเจ้ากับนางไม่ค่อยถูก
กัน แต่คงไม่ถึงกับไม่รู้เรื่องนี้ ถ้าท่านย่าข้ากับพี่นางผิงรู้เข้า คง
โกรธเจ้าแน่ เจ้าไปถามญาติพี่น้องของเจ้าหน่อยว่าเรื่องราวเป็น
อย่างไร เป็นไปได้อย่างไรที่นางจะเอาชนะพี่นางผิงซึ่งท่านย่าข้า
สนับสนุนอยู่ พูดถึงชาติกำเนิดอย่างน้อยก็เป็นท่านหญิง คงไม่
ไปเป็นอนุวงศ์ชิงอู่ซะใหม่ ถึงนางยินดีจะอยู่กับเขาโดยไม่ได้
แต่งงานไม่มีฐานะอะไร ท่านย่าข้ากับพี่นางผิงคงไม่ยอมรับ”

ชีวเย่หลันประหลาดใจ “หนึ่งไต่ยังคบกับค่วงซิงอู้หรือ” แล้วนึกถึงว่าเมื่อครูของเฮาไม่ได้ตรัสถึงเรื่องนี้ และเหมือนกับไม่รู้ จึงซักต่อ “องค์หญิงรู้จากไหน”

“เมื่อวานไปเยี่ยมเซียวซู่ที่จวนผุหยางอ่อง เขาพูดให้ข้าฟัง” องค์หญิงหย่งฝูเบิกปาก “เรือนพักของครอบครัวเขาอยู่คนละฟากกับเรือนพักของค่วงซิงอู้ คนใช้เห็นกับตาว่าเมื่อวานตอนเย็น ไฟใกล้มืด ค่วงซิงอู้พาท่านหญิงหนึ่งไต่ไปส่ง เดินออกมาจากประตูหลังเรือนพัก! เซียวซู่ไม่เคยพูดโกหก แล้วจะว่าไม่จริงได้อย่างไร”

“ข้าจะสงสัยองค์หญิงกับผุหยางอ่องได้หรือ” ชิวเย่หลันมุ่มปากกระตุก อดนึกเสียดายไม่ได้ที่เมื่อก่อนงานยุ่ง หลังจากไปคารวะศพฉินไท่เพยแล้ว ไม่ได้พูดกับชีวจินจู่ให้ชัดเจน ถ้ามองเรื่องนางกับค่วงซิงอู้เป็นอย่างไรกันแน่ ต่อมาพองานยุ่ง ก็ลืมสนิท พอถึงตอนนี้จึงรู้ว่าทั้งสองคบกันมาหนึ่งปีเต็ม!

“กู่ไท่เฮาพลอยโกรธข้าไม่เป็นไร เพราะข้ามีฐานะเป็นสะใภ้ตระกูลเจียง จะให้ไท่เฮาชอบคงยาก” นางรู้สึกสับสน “แต่กลัวว่าไฟจะลามไปถึงพี่ชาย การชิงตำแหน่งรัชทายาทผ่านมาก็มาแล้ว แม้ยังไม่ถึงขั้นปะทะกัน แต่ก็ดุเดือดขึ้นเรื่อย ๆ! เวลา

พี่ชายยังไว้ทุกข์และไม่ได้รับราชการ ไม่สะดวกที่จะไปอยู่กับ
มหาเสนาบดีเชวีย...”

องค์หญิงหย่งฝูพูดจบแล้ว แต่ไม่ทำท่าว่าจะไป ยังดึง
แขนเสื้อนางไว้ กะพริบตาถาม “ไฉนกับข้าที่เจ้าทำให้พี่สับสน
กินมีหลายอย่างที่พิเศษมาก...”

“ถ้าองค์หญิงชอบ ข้าจะทำให้องค์หญิงลองชิมดู” เรื่องนี้
ไม่ยาก ยิ่งนางเพิ่งบอกข่าวสำคัญให้ ชิวเย่หลันยินดีปลอบนาง
ให้ดีใจ จึงรับปากอย่างเต็มใจ

“ข้ารู้ว่าเจ้าต้องรับปากแน่” องค์หญิงหย่งฝูดีใจจึงมีนาง
เดินไปที่เรือนพักของตน แล้วส่งนางกำนัลข้างหลัง “ไปเรียก
ชุนเจียวมาด้วย อยู่กันหลายคนจะได้ครีครึ้นหน่อย!”

...ครู่ใหญ่ ชิวเย่หลันบอกลาจากองค์หญิงหย่งฝู จะ
กลับไปจัดการที่พักของนางกับชินฟูปิง ชุนเจียวท่านหญิง-
ตรวนโหรวตามหลังมา “น่าสะใภ้สับสนแล้วเดี๋ยว”

ชิวเย่หลันหยุดด้วยความประหลาดใจ ชุนเจียววิ่งมาหา
ทำท่าขัดเขินถามขึ้น “วันนี้น่าสะใภ้ทำกับข้าต้งหลายอย่าง ข้า
รู้สึกว่ามันพอกับท่านแม่คงชอบ ช่วยแนะนำข้าได้ไหม”

“ไม่มีอะไรยาก” ชิวเย่หลันยังนึกว่านางเรียกตนคงมี
ปัญหาอะไร พอได้ยินก็ยิ้ม “ถ้าเจ้าว่าง เราเดินไปคุยไปได้ไหม”

ฉูซุนเฉียวดีใจ พุดขบใจ...ชิวเย่หลันแนะนำการทำอาหารให้นาง แล้วถามถึงท่านหญิง!ถามถึงจีหยางอ๋องกับ
พระชายา พอพุดถึงเรื่องนี้ ฉูซุนเฉียวสีหน้าที่ร่าเริงก็สลดลง
ถอนหายใจพลางพุด “ช่วงนี้ท่านพ่อสุขภาพไม่ดี แม่ก็วิตกมาก
เชิญหมอหลวงมารักษา แต่ไม่ค่อยได้ผล...”

ชิวเย่หลันรู้ว่าจีหยางอ๋องคนนี้สุขภาพไม่ดีตั้งแต่เกิด
ไม่ใช่จะแก้ไขได้ จึงได้แต่พุดปลอบใจ ทั้งสองเดินคุยกันไป พอ
เห็นวาลใกล้ถึงที่พักของชิวเย่หลันกับซินฟูปิง ยังไม่ทันเข้าไปก็
เห็นที่แปลงดอกไม้ ซินฟูปิงกำลังอุ้มตัวไป มีเนี่ยนเสว่นอนซบที่
เท้า กำลังพุดคุยกับเด็กสาวหน้าแดงผมดำคนหนึ่ง

พอดูให้ดี เด็กสาวคนนั้นก็คือองค์หญิงฉางผิง!

“ทำไมองค์หญิงถึงมาที่นี่” พอเห็นเช่นนี้ ทั้งชิวเย่หลัน
และฉูซุนเฉียวต่างตะลึง

แต่ที่ชีวเย่หลันประหลาดใจคือ “น้องชินกำลังไม่สบายใจ แม้แต่ต่อหน้าสองเฮาก็ยังปิดไม่อยู่...ทำไมออกมาจากห้อง และ ยังพูดคุยกับองค์หญิงฉางผิง”

ขณะนั้นองค์หญิงฉางผิงกับชินฟู่ปิงก็เห็นทั้งสอง องค์หญิง หันหน้ามาทักทาย “ท่านหญิงชีว ตวนโหลว พวกเจ้ากลับมาแล้ว หรือ”

ชีวเย่หลันได้รับการแต่งตั้งเป็นท่านหญิง ตามแบบแผน แล้วหลังจากแต่งงานกับเจียงหยาชวง เจียงหยาชวงควรเปลี่ยนฐานะเป็นจวี่นหม่า¹ แต่เนื่องจากตระกูลเจียงมีอำนาจมาก จวน-ซีเหออ๋องก็ไม่ใช้ที่พึ่งของชีวเย่หลัน ดังนั้นชีวเย่หลัน หรวนฉืออี้โจวมา...คนครอบครัวเดิมของนางต่างคิดว่าไม่ต้องใส่ใจกับคำยกย่อง ถือเอาตามตระกูลเจียงดีกว่า เรียกชีวเย่หลันเป็นฮูหยินน้อย เรียกเจียงหยาชวงเป็นคุณชาย ให้ผู้อาวุโสพอใจ ก็พอ

แต่คนนอกเรียกอย่างไรก็แล้วแต่ ไม่บังคับ

¹ จวี่นหม่า หมายถึง สามียของท่านหญิง

เวลานี้ชีวะเย่หลันก็ไม่วอร้องให้องค์หญิงฉางผิงเรียกตน
เป็นฮูหยินชีวะ นางรับคำพลางยิ้มพาลงชันเฉียวไปทักทายกัน
แล้วพูดคุยกามไถ่ทุกซ่ซุช องค์หญิงฉางผิงมองต่ำไปในอ้อมแขน
ของซินฟูปิง พูดเหมือนจะยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “ต่ำไปดูคล้ายกับผิงเอ๋อร์
ที่ข้าเลี้ยง อายุพอๆ กัน นี่ถึงตอนแรก ข้าอยากได้แมวขาว
ปลอดตาสองสี เสียตายตัวที่ไปจองตระกูลเถาไว้มายตั้งแต่เล็ก
ข้าจึงต้องเลือกตัวรองลงมา ลักษณะเป็นอีกแบบหนึ่ง... ไม่รู้ว่า
ท่านหญิงชีวะได้แมวตัวนี้มาจากที่ใด”

บทที่ 243 เทียบเชิญฉลองหรือเทียบชานทะเลาะ

ต้นปีที่แล้ว ชิวเย่หลันได้รับเชิญจากเจียงจี้เจิงไปเที่ยวเนิน
จิ้งชิว ระหว่างทางพบกู่เอ๋อหน่วงค์หญิงโซวอันจึงรู้ว่าต้าไป
แมวตัวนี้มีความเป็นมาซับซ้อน กล่าวคือหลังจួយซึ่งเอาใจใส่
น้องสาวแสนสวยผู้นี้มาตลอด ไปชิงแมวตัวนี้มาจากตระกูลเถา
...

แต่คนที่ถูกเขาชิงตัดหน้าคือองค์หญิงฉางผิง

ปีกว่ามานี้แม้ชิวเย่หลันกับองค์หญิงฉางผิงพบหน้ากัน
หลายครั้ง ทั้งในงานเลี้ยงหรือเวลาเข้าเฝ้าฮองเฮา เรื่องคิดบัญชี
ไม่ต้องพูดถึง แม้แต่จะพูดคุยกันยังไม่สะดวก ชิวเย่หลันจึงลี้ม
เรื่องนี้สนิท ปรากฏว่าเวลาน้องค์หญิงฉางผิงมาหาถึงบ้าน แต่
นางไม่กลัว เพราะมีฮองเฮาสันับสนุนอยู่ จึงยิ้มแล้วบอกว่า “มี
คนให้ แต่ที่มาที่ไปเข้าไม่ได้ตาม”

ไม่รอให้องค์หญิงฉางผิงถามว่าผู้ใดเป็นคนให้นาง
องค์หญิงฉางผิงรีบกลอกตาพร้อมเอ่ยถามชินฟูปิงด้วยความ
อยากรู้ “น้องชิน เหตุใดแมวสองตัวนี้มาอยู่ที่นี้” ตอนที่ทั้งสอง

เข้าวังไม่ได้พาเนียนเสวกับต้าไปมา แต่เวลานี้เหตุใดถึงมาอยู่
ที่นี่

ซินฟูปิงไม่รู้ว่ต้าไปมีความเป็นมาอย่างไร ไม่เข้าใจว่ที่
องค์หญิงฉางผิงถามหมายความว่าอย่างไร จึงพูดตามตรง “เมื่อครู
พี่สืบทกั้ให้คนเอามา บอกว่เจ้าของไม่อยู่เรือน เขาไม่ได้กลับ
เรือนทุกวัน กลั้วว่ปารับใช้ดูแลไม่ดี อาจะหนีไป จึงส่งมาวัง
ประทับชั่วคราว ให้เราสองคนดูแล”

ชีวเย่หลันพอไ้ยินก็รู้ว่เจียงหยาชวงมีข่าวมาบอกโดย
ใช้แหมเป็นสื่อ นางเกรงว่จะเสียการ จึงอยากให้องค์หญิงฉางผิง
ไปเร็ว ๆ จะไ้ถามคนท่เอาแหมมาว่มีคำพูดหรือจดหมาย
หรือไม่

ขณะที่กำลังคิดหาข้ออ้าง องค์หญิงฉางผิงก็จ้องมองแหม
ชั้นเยี่ยมทั้งสองตัว แล้วพูดอย่างมีความนัย “มีแหมดีต้องระวัง
ถ้าเกิดอะไรขึ้น คงหาไ้ได้อีกแล้ว”

ชีวเย่หลันไ้ยินคำเตือนก็รู้สึกเหมือนเป็นคำแข่ง นาง
อยากให้องค์หญิงฉางผิงโกรธจนผลุนผลันออกไป จึงยิ้มแล้วพูด

อย่างไม่ให้เกียรติ “องค์หญิงพุดตุก แต่วังที่ประทับชั่วคราวมี
บารมีองค์หญิงกับของเฮาคุ้มครอง จะเกิดเรื่องได้อย่างไร”

ถ้าเจ้าระบายความไม่พอใจกับแมว คิดจะลงมืออย่าง
ลับๆ คิดให้ดีเจ้าจะต้านทานความโกรธขององเฮาไหวหรือไม่

“มีไทเฮาคอยสอดส่อง ทุกคนในวังย่อมปลอดภัย” องค์-
หญิงนางผิงรู้สึกได้ว่านางยกของเฮามาชม จึงขมวดคิ้ว พุดอย่าง
เย็นชาหมายให้ชีวเย่หลันรู้ว่านางมีไทเฮาสันนิษฐาน “ท่านหญิงชีว
ว่าใช่หรือไม่”

คำถามของนางไม่ไชจะตอบง่าย ๆ ถ้าชีวเย่หลันปฏิเสธ
เท่ากับไม่เคารพไทเฮาอย่างเปิดเผย แม้จะมีเจียงของเฮา
ปกป้อง ก็ยากที่จะเลี่ยงความขัดแย้ง ยิ่งเวลานี้ของเฮามีเรื่อง
ยุ่งยากมากมาย ไม่ดีโพล่พิพายก็ดีแล้ว จะมีใจมาจัดการเรื่องที่
หลานสะใภ้ก่อหรือ

ถ้าตอบว่าใช่ ก็เท่ากับยอมรับว่าไทเฮาเป็นคนทำให้วังที่
ประทับชั่วคราวสงบ ลดความสำคัญขององเฮา ถ้าองเฮารู้คง
ไม่พอใจแน่

ถ้าเลี่ยงไม่ตอบ ก็เหมือนกับไม่รู้จักพุด

ชีวเย่หลั่นนึกขึ้นได้ พุดราบเรียบ “วังที่ประทับ จะเหมือนบ้านทั่วไปได้อย่างไร ไม่งั้นจะอบรมให้เป็นคนฉลาดคล่องแคล่ว คุณธรรมสูงส่งอย่างองค์หญิงได้หรือ”

องค์หญิงฉางผิงคิดว่านางเลือกที่จะตอบเลียงๆ จะได้ไม่เกิดความขัดแย้ง แต่แสดงว่าชีวเย่หลั่นเป็นคนอย่างนี้เอง ขณะที่องค์หญิงกำลังจะทำสีหน้าไม่พอใจ กลับได้ยินชีวเย่หลั่นพูดต่อ “และเป็นเพราะสองเฮามีวิธีอบรม เป็นบุญคุณใหญ่หลวง ไม่อาจทดแทน...องค์หญิงคิดว่าอย่างไร”

“...” องค์หญิงฉางผิงเพิ่งสะกดความขุ่นเคืองได้ เวลาที่พลุ่งพล่านขึ้นมาอีก ใครๆ ก็รู้ว่าข้าได้รับการเลี้ยงดูจากท่านย่า เจ้ายังยกความชอบให้เจียงฮองเฮาหรือ

ฮองเฮาเป็นแม่ใหญ่ของนาง

ชีวเย่หลั่นไม่อาจปฏิเสธว่ากุไทเฮาทำให้วังที่ประทับชั่วคราวสงบ เช่นเดียวกันองค์หญิงฉางผิงก็ไม่อาจบอกความสามารถของตนเวลานี้ไม่เกี่ยวกับเจียงฮองเฮาแม้แต่หน่อย

...

แม่ใหญ่คนนี้ไม่เคยดูแลนาง แต่นางไม่อาจบอกถึงความ
เก่งของตนไม่เกี่ยวข้องกับสองเฮา คนทั่วไปลูกอนุที่มี
ความสามารถ เวลาขอพระราชทานตำแหน่ง ยังต้องให้แม่ใหญ่
ก่อนแล้วจึงให้แม่แท้ๆ แม่ใหญ่แม้ไม่เคยเลี้ยงดู แต่ด้วยฐานะ
แม่แท้ๆ ไม่อาจข้ามหน้าแม่ใหญ่! องค์หญิงก็เช่นเดียวกัน ยิ่ง
องค์หญิงฉางผิงซึ่งย่าเกรงเจียงฮองเฮามาก

“ไม่รู้ว่ชาติก่อนพี่น้องข้าเคยก่อกรรมอะไรไว้” องค์หญิง-
ฉางผิงนึกถึงที่ตนถูกเจียงฮองเฮาต่อว่าตั้งแต่เล็ก แล้วหงุดหงิด
ขึ้นมาทันที “เกิดในราชวงศ์ แต่มีแม่เลี้ยงเป็นคนวางอำนาจ
บุตรสาวอนุทั่วไปเวลาอยู่ต่อหน้าแม่ใหญ่ ไม่มีใครกลัวอย่างนี้
ขอให้สวรรค์คุ้มครอง ครั้นนี้พี่รองต้องเอาชนะน้องเจ็ดให้ได้ ดู
จากที่ฮองเฮาหาเรื่องพวกข้ามาหลายปี ถ้าน้องเจ็ดได้เป็นไทจื่อ
นอกจากหย่งฝู ฉื่ออ๋องแล้ว พวกข้าจะมีทางรอดหรือ”

องค์หญิงครุ่นคิดอย่างขุ่นเคือง แต่ใบหน้ายิ้มแย้มงาม
สง่า “พระมารดาเป็นแม่ของแผ่นดิน ข้าโชคที่ได้ใกล้ชิด รู้สึก
เป็นเกียรติอย่างสูง”

พอพูดถึงตรงนี้ จู่ๆ นางก็ร้องออกมา ตบมือ พูดกับ
ชินฟูปิงอย่างเสียดาย “เมื่อครู่มาถึงเห็นแมวสองตัวน่ารักจริงๆ
เล่นกับแมวจนลืมเรื่องสำคัญ...ข้าเอาเทียบเชิญมาให้เจ้าทั้งสอง”

ชินฟูปิงไม่รู้ว่านางไม่พอใจชีวิตเย่หลันเรื่องดำไป แต่ฟังก็
รู้ว่าทั้งสองขัดใจกัน นางเป็นหลานของฮองเฮา เป็นฝ่ายฮองเฮา
อย่างเหนียวแน่น จึงไม่เข้าข้างองค์หญิงฉางผิง พอได้ยินจึงถาม
อย่างระแวง “ไม่รู้ว่าเทียบเชิญอะไร บอกองค์หญิงตามตรง
ครอบครัวให้เราสองคนเข้าวังมาแสดงความกตัญญูต่อฮองเฮา
ไม่สมควรเดินเที่ยวไปทั่ว”

“อีกสองวันจะเป็นวันเกิดขององค์หญิงโซ่วอัน เดิมทีคิด
ว่าเชิญบรรดาพี่สะใภ้น้องสะใภ้ไปสังสรรค์กันที่บ้านก็พอ” องค์-
หญิงฉางผิงยิ้ม “แต่พอดีสองวันนี้ท่านอย่าคิดถึงนาง จึงรับนาง
กับน้องทั้งเข้ามาพักในวัง ได้ใกล้ชิด วังถึงอย่างไรก็เป็นวัง โซ่ว
อัน

ไม่อาจเชิญพี่สะใภ้น้องสะใภ้ที่อยู่ข้างนอกเข้ามาด้วยกันโดย
ไม่ได้รับอนุญาต ถ้ามีแต่ข้ากับนางและน้องทั้งคงเจียบเหงา พอ
ได้ยินว่าเจ้าสองคนมา จึงอยากเชิญไปร่วมด้วย พอดีข่าวว่า ก็
เลยช่วยเอาเทียบเชิญมาให้”

“เทียบเชิญหรือ เทียบชวนทะเลาะไม่ว่า” ชินฟูปิงพอฟังจบ มีหรือจะไม่ว่า ที่กูเออหนัวเชิญไปร่วมงานเลี้ยงวันเกิด ความจริงก็คือว่าที่พระชายาไท่จื่อสองคนจะประลองกันก่อนรู้ผลการชิงตำแหน่งไท่จื่อ

นางพอจะรู้แต่ไม่ค่อยใส่ใจนัก ในเมื่อรับปากแต่งงานกับองค์ชายเจ็ด เรื่องอย่างนี้คงเลี่ยงไม่ได้ จึงพยักหน้าอย่างราบเรียบ “ถ้านั้นเข้าไปแน่ ส่วนน้องสะใภ้สืบเก่า...”

ชีวเย่หลันยิ้ม “ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาด ข้าจะไปกับเจ้า”

องค์หญิงฉางผิงเอาเทียบเชิญสองแผ่นจากแขนเสื้อให้ทั้งสอง ถ้ามใถ่อีกสองสามคำ แล้วจากไป

พอนางไป ชินฟูปิงก็ก้มตัววางตัวไปลงพื้น ให้ไปเล่นกับเนียนเสว่ นางนวดแขนที่ชาพลางถามอย่างงุนงง “ตัวไปเกี่ยวข้องกับนางอย่างไร”

“เกี่ยวข้องกับนิดหน่อย” เรื่องนี้ไม่ใช่บอกใครไม่ได้ ชิวเย่หลันเล่าเรื่องราวที่ผ่านมา ชินฟูปิงนึกขึ้นได้ “รู้ไหมทำไมข้าอึดอัดไปตั้งนาน เดิมทีข้าพาสองตัวเดิน ไม่มีตัวไหนวิ่งหนี แต่พอองค์หญิงฉางผิงมาคุยกับข้าพร้อมกับเอาตัวไปไปอึด เดียวก็ ‘เพลอ’

หยิกที่หนึ่ง แล้ว ‘เปลอ’ ขูดจนเจ็บ...พอตำไปจะช่วนนางก็ปล่อย
มันลงกับพื้น แล้วพูดลอบเสียงหวาน...ข้ารู้สึกว่ามันไม่ดี แต่ไม่
เหมาะที่จะพูด ได้แต่ถือโอกาสตอนที่ตำไปถูกปล่อย เรียกมันมา
หา อุ่มขึ้นมากุยกกับนาง”

ชีวะเย่หลันพอได้ยินก็โกรธ “เป็นองค์หญิงแท้ๆ ยัง
เสแสร้งอย่างนี้ รังแกแมว” แม่นางไม่ได้เอาใจใส่ใกล้ชิดตำไป
แต่ก็ไม่ยอมให้ใครมาทำร้าย เมื่อก่อนนางจื่อจวินเด็กที่ถูก
ตามใจจนเสียนิสัยจะรังแกตำไป นางยังต่อว่าไม่ไว้หน้า

องค์หญิงฉางผิงเป็นผู้ใหญ่แล้ว ควรเข้าใจเหตุผล แต่
กลับแอบทำร้ายแมว ชีวะเย่หลันนึกแค้นใจ “วันเกิดของกู่เอ๋อหนัว
หรือ ในเมื่อกล้าเชิญข้า คอยดูถึงตอนนั้นข้าจะจัดการพวกเจ้า
อย่างไร”

...ข่าวการปะทะครั้งนี้ ไม่นานก็กระจายไปทั่ว

เจียงฮองเฮาถามหลานสะใภ้ให้รู้แน่ว่าไม่ได้ตกเป็นฝ่าย
เสียเปรียบ แล้ววางพระทัย “อย่างนี้ค่อยเหมือนผู้เยาว์ของข้า
ไม่ให้คนที่ยายแกล้งสอนเอาเปรียบ”

จากนั้นก็่วนอยู่กับงานใหญ่

ฮองเฮาสบายพระทัยเพราะมีเซวียช่างเป็นหลักประกัน
อย่างลับๆ แต่กู่ไทเฮากลับมีเรื่องหงุดหงิด “เกิดอะไรขึ้น อย่าง
น้อยเจ้าก็เป็นองค์หญิง เป็นพระธิดาแท้ๆ เอาเทียบเชิญไปให้
ด้วยตนเอง ไม่ทะเลาะกันก็แล้วไป แต่นี่ทะเลาะแล้วยังข่มขู่ชีวิต
ไม่ลง...เล่ห์เหลี่ยมที่ข้าสอนไว้เอาทิ้งไปไหน!”

องค์หญิงฉางผิงที่ระเบี่ยงหน้าตำหนักท่าทางขลาดๆ ไม่
กล้าตอบ

องค์หญิงฉางผิงซึ่งมาเข้าเฝ้ากู่ไทเฮาเห็นใจนาง “นางเจียง
แต่ไหนแต่ไรก็วางอำนาจ ฉางผิงคงกลัวว่าชีวิตจะไม่ยอมแพ้
แล้วไปร้องห่มร้องไห้กับนางเจียง นางเจียงปกป้องคนใกล้ชิด
คงขอให้ไทเฮาส่งตัวไปให้ จะไม่ทำให้ไทเฮายุ่งยากหรือเพคะ”

“ข้ายินดีใกล้เคียงให้” กู่ไทเฮาไม่รู้หรือว่าองค์หญิงฉางผิง
กลัวฮองเฮา ไม่ใช่แค่กลัว ที่สำคัญเพราะฮองเฮาควบคุม
องค์หญิงฉางผิงอยู่ เรื่องแต่งงาน ถ้ายังมีเรื่องนี้อยู่ องค์หญิงฉางผิง
แม้มีไทเฮาสันนิษฐาน ก็ไม่กล้าทำให้ฮองเฮาไม่พอใจ

ในใจองค์หญิงฉางผิงรู้ดี แม้เจียงฮองเฮาไม่อาจเปลี่ยน
สามีที่ไทเฮาเลือกให้นาง แต่สามารถยืดเวลาการแต่งงานออกไป

อย่างเช่นองค์หญิงหย่งฝูกับองค์ชายเจ็ด แคหาเหตุผลว่า จำเป็นต้องแต่งงานก่อนพี่สาว เท่าที่นางรู้ สองเขาทำได้แน่ เรื่องชื่อเสียงอะไรทำนองนี้ คนส่วนใหญ่ในตระกูลเจียงจะนึกถึง ก็ต่อเมื่อกินอิ่มไม่มีอะไรทำ ปกติคนตระกูลนี้พอใจจะทำอย่างไร ก็ทำ อะไรที่ได้ประโยชน์ก็ทำ

พอถึงเวลานั้นวัยสาวของนางคงสูญเปล่า ค่วงชิงอู่ไม่ใช่คนบ้านนอกซื่อๆ รังแกง่าย ยิ่งสถานการณ์เวลานี้ ภูไทเขาไม่ อยากทำให้หลานในนามคนนี้ไม่พอใจ เขาหรือจะยอมรักษา พรหมจรรย์รอองค์หญิงฉางผิง อย่าว่ไป องค์หญิงฉางผิงไม่ อยากแต่งเข้าบ้านก็มีคนเรียกเป็นแม่ จึงจำใจต้องก้มหัวให้ สองเขา

ไทเขาตำหนิองค์หญิงฉางผิงที่ไม่รักดี แต่พอองค์หญิง- ชางผิงพูดคำหวานเอาใจ ก็ไม่พูดต่อ โบกมือให้ฉางผิงลงไป พอ ถึงตอนนี้องค์หญิงชางผิงจึงทูล “งานแต่งของฉางผิงกับค่วงชิงอู่ กำหนดไว้แล้ว ด้วยการสั่งสอนของพระมารดา นางหรือจะข่ม ชีวิตชื่อไม่ได้ แต่เพราะกลัวนางเจียงจะกีดกันเรื่องใหญ่ชั่วชีวิต! ขอแต่ให้นางได้แต่งงาน วันหลังนางเจียงคิดจะทำอะไรนางคง ไม่ใช่ง่าย ๆ ”

“เฉพาะแต่เรื่องนี้นางเจียงคงยกมาอ้าง” กุ๊ไทเขา
ทอดพระเนตรมองนางแวบหนึ่ง “เช่นนั้นยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องนี้
จัดงานแต่งของเหวยโจวให้เรียบร้อยก่อนเถิด”

องค์หญิงซางผิงรีบเสนอ “ให้ซินฉงแต่งเข้าบ้านก่อน
ดีหรือไม่เพคะ ในเมื่อพระมารดาอนุญาตให้นางมีลูกก่อน ไชวอัน
มีเล่ห์กล คงเตรียมขัดขวางไม่ให้ซินฉงแต่งก่อน ถ้าเกิด...”

ข้านี้แหละบุตรสาวอันดับหนึ่งของตระกูล เล่ม 8

名门嫡后

โน้ตเครื่องปริ้นท์ทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《名门嫡后》

Author © 繁朵 (Fan Duo)

Thai edition rights under license granted by 北京幻想纵横网络技术有限公司 BEIJING

HUANXIANG ZONGHENG NETWORK TECHNOLOGY CO., LTD

Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

繁朵 (Fan Duo)

ข้านี้แหละ บุตรสาวอันดับหนึ่งของตระกูล เล่ม 8 / 繁朵 Fan Duo : เขียน; มณฑิรา ผาทอง.: แปล จาก 名门嫡后.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์, 2568.

(1) , 426 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. มณฑิรา ผาทอง. , ผู้แปล. II. ข้านี้แหละ บุตรสาวอันดับหนึ่งของตระกูล.

ISBN 978-616-18-7534-3